

кръвния човѣкъ. Ако гущерътъ би се изправилъ на задни крака, бихъ го взелъ за бронтозавъръ“.

Изпърво Бурденъ помислилъ, че звѣрътъ е на дължина 7—8 метра, но това било грѣшка. Тия гущери достигатъ най-много до три метра.

Звѣрътъ пълзѣлъ и приближавалъ къмъ американеца. На видъ той билъ старъ. Кожата му била почти почернѣла, по хълбоцитѣ му имало много рани — следи отъ отлавнашни боеве. Изведнажъ драконътъ се извилъ съ необикновена бързина и изчезналъ.

По това време много малко се знаеше за живота на голѣмитѣ гущери. Но още въ първитѣ дни станало известно, че тѣ обитаватъ въ пещеритѣ и, въ противоположность на своитѣ прадѣди, не сж млѣкопитаещи; тѣ сж и много лакоми разбойници. Въ скоро време се узнали и други нѣща за тѣхъ. Ученитѣ разбрали, че звѣрътъ, откакъ достигне два метра на дължина, много бърже започва да расте на тегло. Презъ времето, когато нараства отъ 215 до 240 м., тежестъта му се почти удвоява.

Следъ нѣколко дни членоветѣ на експедицията видѣли, макаръ и много надалечъ, какъ „драконътъ“ закусва. Скромната му трапеза се състояла отъ необикновено едри диви свини. Съ непостижима сила звѣрътъ се нахвърлялъ напредъ, като забивалъ ноктитѣ си въ жертвата. Източенитѣ му жби изваждали отъ тѣлото на звѣра кръвотечещитѣ кжсове месо. Изведнажъ изъ пастьта на гущера се показалъ езикътъ му — грамаденъ, раздвоенъ — сжщо като въ срѣдновѣковнитѣ приказки за дракона. Като уловилъ плячката, звѣрътъ, безъ да я дѣвчи, я погълналъ. При това кожата на врата му силно се разширила и въ тоя страненъ видъ напомнялъ надутъ мѣхуръ.

Другъ пжтъ предъ очитѣ на смаяната експедиция „драконътъ“ погълналъ цѣлата задна частъ на единъ го-